

bírtam tőle, mert a magyar és az emberi lét varázsát sugározta. [...]

Sinkát testvéremnek érzem – nem vér, hanem lélek szerint... Sok gondolata az enyém is, az én versemé is; sokat le sem írtam vagy rosszul írtam le közülük, másokat talán jobban írnék meg. [...] A megjelent kötetet először Sumenban mutattuk be. Ott ismertem meg Dzsoko Roszics színészt – rekedt-resszelős hangon dörmögte: „a *Tizenhárom aratót* mondom el, mert ez nekem is gyerekkori emlékem.” S bár nekem ilyen emlékem nem volt, amint fordítani kezdtem, máris fölűnt előttem a tarló, a kékék, keresztek; gyermekkoromban mindez még létezett,

mert kombájnok még nem gázolták a földeket, s még láthattam a paraszt-óriást, aki pusztá kézzel, istenként teremtette meg saját mindenségét az Istenében; és természetbe simulva és természettel birkózva csikarta ki belőle a kenyeret és a tudást. Ó, végleg elmúlt világ és eltűnt emberek – ti teljesebbek voltatok!

Sinka ősi és kemény világát mi már nem érthetjük – a civilizáció kérlelhetetlenül egyformára gyalul bennünket.

Talán ezért akarom ilyen makacsul feltámasztani. Emlékként.

Vallásként!

(Arató György fordításai)

MARIN GEORGIEV

A föld költője: Sinka István

*Mikor Isten hozzám eljött,
bűnöktől még mentes voltam,
vágyaimnak bokra nem nőtt;
mért keresett, azt sem tudtam.*

*Bodros birkák közt merülve,
füvet gázolt mellem végig,
purdé-arccal feketülve
érkeztem rossz kenyérhéjig,*

*s hozzá bajt és szidást kaptam.
Faként markolva e földbe,
lettem hát szegényből – gazdag.
Fejem rajta sose törve.*

*S tán az ördög kísértett meg
erdőszélről felém intve,
ments fel, Uram, úgy döntöttem,
teremteni fogok, mint Te.*

*Tovaszakadt sok év lassan...
Ugyan, hol nem bújtam, jártam.
Hogy azt a Bűnt megválthassam,
Őt keresve fagyban-lázban.*

*Aki voltam, az már rég nincs.
Vált az arcom idegenné,
egyre Istent várom mégis.*

Ő már nem jön soha többé.

Budapest, 2004. 11. 18.
– Szófia, 2004. 12. 14.

(Arató György nyersfordítása alapján
magyarra ültette: Jánosi Zoltán)